

VIII Plenum KC PZPR zakończyło obrady

Stabilizacja gospodarki na najpilniejszym zadaniem partii

● Dyskusja ● Przyjęcie uchwały ● Wystąpienie
końcowe Wojciecha Jaruzelskiego

WARSZAWA (PAP) — 23 bm., po dwudniowych obradach, zakończyło się VIII plenarne posiedzenie Komitetu Centralnego Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej. Pracom Plenum przewodniczył I sekretarz KC PZPR WOJCIECH JARUZELSKI.

Podstawę do dyskusji, która w czwartek toczyła się w zespołach problemowych, a w piątek w trybie plenarnym, stanowiły referaty: Biura Politycznego KC — „O KONSEKWENTNĄ REALIZACJĘ UCHWAŁY IX ZJAZDU PZPR W DZIELE PRZEWYCIĘGANIA KRYZYSU, WDRAŻANIA REFORMY GOSPODARSTWA I UMACNIANIA SPRAWIEDLIWOŚCI SPOŁECZNEJ” — przedstawiony przez zastępcę członka Biura Politycznego, sekretarza KC MARIANA WOŹNIAKA i rządu — O JEGO PODSTAWOWYCH ZAMIERZENIACH W DZIEDZINIE GOSPODARSTWA, wygłoszony przez wiceprezesa Rady Ministrów JANUSZA OBOJOWSKIEGO.

W obradach uczestniczyli: prezes NK ZSL ROMAN MALINOWSKI i przewodniczący CK SD EDWARD KOWALCZYK, a także grono działaczy państwowych, gospodarczych i społecznych.

Przed rozpoczęciem drugiego dnia obrad jego uczestnicy otrzymali sprawozdanie z debaty w dziewięciu zespołach problemowych VIII Plenum KC, odbyte 22 bm. Sprawozdanie zawiera syntetyczną informację o przebiegu obrad w zespołach. Ogółem na ich forum wypowiedziało się 157 osób, zaś 5 wystąpięń zgłoszono do protokołów. Poszczególne sprawozdania wyrażają stosunek zespołów do głównych zagadnień ujętych w referatach Biura Politycznego KC PZPR i rządu, a także zawierają wykazy ważniejszych wniosków szczegółowych.

W piątek głos zabrał: Zastępca członka KC, mistrz

w Hucie im. F. Dzierżyńskiego w Dąbrowie Górniczej — Kazimierz Lewandowski; członek KC, dyr. kombinatu PGR w Pęzynie, woj. szczecińskie — Kazimierz Kolański; zastępca członka KC, zastępca dyrektora wschodniej Dyrekcji Okręgowej Kolei Państwowej w Lublinie — Janusz Bućko; I sekretarz KW PZPR we Wrocławiu — Krystian Łuczak; członek KC, pracownik przedsiębiorstwa „KOGA” na Helu w woj. gdańskim — Mieczysław Drajek; członek KC, ślusarz w hucie „Bobrek” w Bytomiu — Józef Zimnicki; członek KC, zastępca dyr. ZOZ Warszawa Praga — Południe — Zygmunt Gałęcki; członek KC, maszynista lokomotyw

ni PKP Płaszów, woj. krakowskie — Stanisław Knap; członek KC, ślusarz w WSK PZL w Świdniku, woj. lubelskie — Zdzisław Daniluk; zastępca członka KC, dyr. Muzeum Okręgowego Ziemi Kaliskiej w Kaliszu — Janusz Janczewski; członek KC, rolnik indywidualny ze wsi Radzanów, gm. Stara Błotnica, woj. radomskie — Jan Mikulski; członek KC, górnik z KWK „Victoria” w Wałbrzychu — Stefan Paterek; członek KC, dyr. kombinatu PGR w Leszczynach w woj. katowickim — Tadeusz Iskrzycki; członek KC, ślusarz narzędziowy zakładów remontowych maszyn budowlanych „Zremb” w Łęborku woj. ślup-

skie — Kazimierz Bartel; I sekretarz KW PZPR w Bydgoszczy — Henryk Bednarski; członek KC, kontroler jakości w zakładach urządzeń okrętowych „BOMET” w Barlinku woj. gorzowskie — Jan Suflet; członek KC, brygadysta w „Pafawag” we Wrocławiu — Marian Kasprzycki; I sekretarz KW PZPR w Białymstoku — Stefan Zawodźniński; zastępca członka KC, wicemin. ON, główny kwatermistrz WP gen. broni — Mieczysław Obiedziński; członek KC, kierownik zakładu elektrycznego w zakładach azotowych w Kędzierzynie — Koźlu, woj. opolskie — Sławomir Krupa; zastępca członka KC, profesor w Szkole Głównej Planowania i Statystyki w Warszawie — Zbigniew Kamecki; członek KC, brygadysta w hucie między w Legnicy — Jan Osuch. Szereg uczestników obrad złożyło swoje wystąpienia do protokołu.

Przemówienie końcowe wygłosił I sekretarz KC PZPR Wojciech Jaruzelski. (Omówienie wystąpienia zamieszczamy na str. 2).

W imieniu komisji uchwalił wniosków VIII Plenum KC projekt dokumentu posiedzenia przedstawili członkowie Biura Politycznego KC, I sekretarz KW PZPR w Tarnowie — Stanisław Opalko, Komitet Centralny przyjął jednomyślnie przedstawioną uchwałę. Plenum zostało zakończone odpiewaniem „Międzynarodówki”.

Proletariusze
wszystkich krajów,
łączcie się!

DZIENNIK POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ

Nr 81 (9599) Białystok — Łomża — Suwałki, poniedziałek, 26 kwietnia 1982 r.

Nakład 123.805

Cena 4 zł

Odnaczenie nauczycieli z okazji Święta Pracy

WARSZAWA (PAP) — 23 bm. na Zamku Królewskim w Warszawie odbyło się uroczyste spotkanie, w czasie którego zasłużona grupa pedagogów udekorowana została, z okazji nadchodzącego Święta Pracy, odznaczeniami państwowymi.

W uroczystości uczestniczyli: członek Biura Politycznego, sekretarz KC PZPR — Hieronim Kubiak, minister Oświaty i Wychowania — Bolesław Faron, prezes PAN — prof. Aleksander Gieysztor. Witając zgromadzonych nauczycieli B. Faron podkreślił, że zbliżające się Święto Pracy jest okazją do refleksji, a nauczyciele witają je, mimo trudności jakie przeżywa kraj, z pewną dozą optymizmu. Wynika to z faktu wprowadzenia w życie „Karty Nauczyciela” będącej wyrazem troski państwa o rangę stanu nauczycielskiego. Ustawa ta określa obowiązki pedagogów wobec dzieci i młodzieży, państwa i społeczeństwa, a jednocześnie daje szereg zasługujących uprawnień tej grupie zawodowej. Wyrażenie odznaczeniami państwowymi 67-osobowej grupy nauczycieli symbolizuje uznanie dla ich trudności i trudności, których spotkało zaszczytne wyróżnienie, ale i dla reprezentowanego przez nich środowiska nauczycielskiego w całym kraju.

H. Kubiak zwrócił się do zebranych pedagogów, podkreślając, że są oni przedstawicielami zawodu, który dla

każdego członka społeczeństwa łączy się z początkami jego życia osobistego i społecznego. Stan nauczycielski poprzez jego reprezentantów honorowany jest w przeddzień dwóch ważnych dat: 1 maja — wiążące się z tradycjami ruchu robotniczego i 3 maja — związanej z tradycjami odrodzenia narodu. Oba te święta są wielkim polskim symbolem — stwierdził sekretarz KC.

Nauczyciel z Zespołu Szkół Rolniczych w Szprotawie, woj. zielonogórskie — Tadeusz Jaroszewicz — odznaczony został Krzyżem Oficerskim OOP.

66-osobowa grupa nauczycieli udekorowana została Krzyżami Kawalerskimi OOP.

Z naszego regionu odznaczenia otrzymali: Halina Kuchanowska — dyrektor Państwowego Przedsiębiorstwa nr 16 w Białymstoku; Anatoliusz Batura — wzytator w Zespole Szkół Ogólnokształcących w Augustowie; Adolf Kaźmierczuk — dyrektor Szkoły Podstawowej w Niewino Borowe, gm. Wyski, woj. białostockie; Stanisław Serafin — gminny dyrektor szkół w Gradowie, woj. łomżyńskie.

37 rocznica Układu Polska — ZSRR

▲ Uroczyste wieczornice ▲ Spotkania z przedstawicielami Kraju Rad ▲ Plenum Zarządu Wojewódzkiego TPPR ▲ Eliminacje konkursu piosenki radzieckiej

INFORMACJA WŁASNA

W ubiegłym tygodniu odbywały się w naszym regionie liczne uroczystości i imprezy związane z 37 rocznicą zawarcia między Polską a Związkiem Radzieckim Układu o Przyjaźni, Współpracy i Pomocy Wzajemnej. Na spotkaniach z przedstawicielami Kraju Rad podkreślano silne więzi przyjaźni i braterskiej współpracy łączące Polskę z naszym radzieckim sąsiadem a także znaczenie niedawnej wizyty, którą — pod przewodnictwem Wojciecha Jaruzelskiego — złożyła niedawno w Moskwie polska delegacja partyjno-państwowa. Dużym zainteresowaniem cieszyły się wojewódzkie eliminacje konkursu piosenki radzieckiej.

W sobotę, 24 kwietnia odbyła się w Białymstoku uroczysta wieczornica z okazji 37 rocznicy układu między Polską i ZSRR. Widownię kina „Forum” wypełniły przedstawiciele zakładów pracy, kombatan- ci, działacze Towarzystwa Przyjaźni Polsko-Radzieckiej, przedstawiciele wojska. Obecni byli również m. in. wojewoda — Kazimierz Dunaj, sekretarz KW PZPR — Mikołaj Kosak i Mieczysław Dorosko, przedstawiciel WK ZSL i WK SD. Serdecznie powitano I sekretarza Ambasa-

dy ZSRR w Polsce — Włodzimierza Filipczyka.

Po odegraniu hymnów Polski i ZSRR, przemówienie o kolizyjności wygłosił wice- wojewoda Leopold Rybakiewicz. W swym wystąpieniu zwrócił on uwagę na znaczenie układu między Polską a Związkiem Radzieckim, który został zawarty gdy trwała jeszcze II wojna światowa. Dzięki pomocy radzieckiej udało się nasz kraj odbudować ze zniszczeń wojennych. Istotnymi elementami naszych więzi ze Związkiem Radzieckim są Układ Warszawski i RWPG.

W niezmiernie trudnym okresie jaki obecnie przeżywa nasz kraj, ZSRR pospieszył nam z niezawodną i braterską pomocą, szczególnie jeśli chodzi o surowce, materiały i kredyty. Tegoroczne dostawy są wyższe niż przewidywane w umowach handlowych. Dzięki temu liczne zakłady pracy m. in. białostocki „Biazeł” oraz „Biruna” i „Agnella” mogą utrzymać bieżącą produkcję.

Zacieśnieniu wzajemnej współpracy służą także szeroka wymiana kulturalna i naukowa.

ciąg dalszy na str. 2

UCHWAŁA

VIII Plenum Komitetu Centralnego

Komitet Centralny PZPR stwierdza, że w okresie między VII a VIII Plenum nastąpiło ożywienie działalności politycznej partii, uzyskany został postęp w realizacji uchwały IX Zjazdu oraz przyjęcie do akceptacji wiadomości przedstawione w tej sprawie sprawozdania.

Wprowadzenie stanu wojennego otworzyło drogę do normalizacji życia gospodarczego. Podstawą częściowego ożywienia przemysłu i całej gospodarki stało się zwiększone wydobycie węgla i innych surowców. Zapoczątkowany został proces przywracania równowagi pieniężno-rynkowej, zamykał się postęp w handlu zagranicznym.

Pokonywanie trudności postępuje jednak zbyt wolno. Nie wszędzie przełamana została atmosfera niemożności i wyekwiwania. Potrzebne jest powszechne przedstawienie się w myśleniu i działaniu na nowe mechanizmy gospodarowania wymagające inicjatywy oraz zaradności kadry kierowniczej i całych załóg.

Komitet Centralny aprobuje referaty Biura Politycznego i rządu i uznaje za niezbędne zintensyfikowanie pracy partyjnej w przewyżczeniu kryzysu, wdrażania reformy gospodarczej oraz w przestrzeganiu socjalistycznych zasad sprawiedliwości społecznej.

Komitet Centralny, realizując uchwałę IX Zjazdu PZPR, stoi niezmienne na gruncie patriotycznej idei porozumienia narodowego jako płaszczyzny konstruktywnych stosunków ze wszystkimi siłami społecznymi ujmającymi i przestrzegającymi nadrzędność interesów socjalistycznego państwa. Urzeczywistnienie tej idei oraz zwalczenie sił destrukcyjnych jest warunkiem spokoju wewnętrznego, wyprowadzenia kraju z kryzysu, stabilizowania gospodarki oraz pomyślnego rozwoju Polski. Komitet Centralny podkreśla szczególną rolę jaką spełniać mogą Obywatelskie Komitety Odrodzenia Narodowego w procesie zespalańia wszystkich patriotycznych sił narodu.

Komitet Centralny uznaje rządowy „program przewyżczenia kryzysu” za właściwą wytyczną do kontynuowania działań antykryzysowych, zalecając jednocześnie podjęcie wszelkich możliwych kroków dla skrócenia okresu przywracania równowagi gospodarczej. W tym celu organizacje partyjne we wszystkich przedsiębiorstwach, spółdzielniach i instytucjach zainspirują kierownictwa i kolektywy pracownicze do opracowania własnych programów pokonywania trudności i uzyskania lepszych wyników niż w roku ubiegłym. Programy te zostaną przedstawione do końca czerwca bieżącego roku na otwartych zebraniach partyjnych. Członkowie partii powinni przedować w ich realizacji, tworzyć w zakładach sprzyjający klimat polityczny.

Komitet Centralny docenia korzystne zmiany zachodzące w sposobie funkcjonowania organów rządowych i uznaje za celowe dalsze działania dla dostosowania organizacji oraz metod i stylu pracy ministerstw do wymogów reformy gospodarczej.

Komitet Centralny uznaje za słuszne stosowanie postępowania konkursowego przy powoływaniu na stanowiska dyrektorów przedsiębiorstw i urzędów. Celowe jest opracowanie systemu ocen kadry kierowniczej powiązanego z kryteriami oceny wyników działalności przedsiębiorstw. Wykorzystanie tego systemu w tym celu opracowania oraz doradztwo NOT, PTE i TNOIK.

Komitet Centralny uważa za niezbędne dostosowanie systemu informacji i metod oceny działalności organizacji gospodarczych do zreformowanych zasad ich funkcjonowania. Rozwój samorządności pracowniczej w socjalistycznych przedsiębiorstwach stanowi ważny etap w umacnianiu socjalistycznych stosunków w naszym kraju. Komitet Centralny uznaje za słuszne jeszcze w okresie stanu wojennego sukcesywnie wzmacnianie działalności samorządu pracowniczego w miarę powstawania odpowiednich warunków politycznych, ekonomicznych i organizacyjnych w przedsiębiorstwach.

Zadaniem organizacji partyjnych jest przygotowanie, wspólnie z dyrekcją oraz społecznymi komisjami działającymi w przedsiębiorstwach, warunków politycznych dla powołania organów samorządowych, proponowanie do nich najlepszych, najbardziej kompetentnych i odpowiedzialnych pracowników przedsiębiorstwa.

Na obecnym etapie wdrażania reformy w przedsiębiorstwach najistotniejsze znaczenie posiada:

◆ rozwinięcie szerokiej edukacji ekonomicznej wśród załóg związanej z przejściem na zasadę samofinansowania swojej działalności gospodarczej, zwłaszcza w zakresie wynagradzania pracowników i przedsięwzięć rozwojowych;

◆ racjonalne wykorzystanie zasobów pracy, dostosowanie rozmiarów i struktury zatrudnienia w każdym przedsiębiorstwie do potrzeb produkcyjnych; partia uważa, że, aby związany z tym proces przemian następował zgodnie z zasadami sprawiedliwości społecznej;

◆ przystąpienie przedsiębiorstw do opracowania własnych systemów motywacyjnych, po wydaniu przez rząd uchwały o modyfikacji zasad wynagradzania na 1982 rok; sprzyjać to będzie wzrostowi wydajności pracy oraz oszczędności surowców, paliw, materiałów i energii.

Organizacje partyjne tworzyć będą korzystny klimat polityczny dla prawidłowego rozwiązywania tych problemów i wspólnie ze społecznymi komisjami konsultacyjnymi oraz socjalnymi omówią je na otwartych zebraniach partyjnych w III kwartale br. Problemy te wymagają dogłębnego i przystępnego wyjaśnienia załogom ze szczególnym wskazaniem na szanse i jednocześnie zagrożenia oraz odpowiedzialność związaną z wprowadzeniem nowych mechanizmów społeczno-ekonomicznych.

Partia zdaje sobie sprawę z tego, że sprastanie wymogom wynikającym z reformy w obecnych warunkach zaopatrzeniowych jest dla większości przedsiębiorstw sprawą trudną. Pomoc państwa może mieć przy tym charakter przełomowy. Przedsiębiorstwa muszą operatywnie przystosować się do inicjatywnego, samodzielnego rozwiązywania tych problemów.

Komitet Centralny zaleca organizacjom partyjnym w jednostkach gospodarczych podejmowanie działań na rzecz wzrostu dyscypliny i wydajności pracy oraz obniżania materiałochłonności produkcji. Kontynuowane powinno być przedstawianie się przedsiębiorstw na wykorzystywanie surowców i materiałów krajowych oraz importowanych z krajów socjalistycznych.

W tym kierunku należy pobudzać inicjatywę zakładowych komórek organizacji i stowarzyszeń naukowo-technicznych i ekonomicznych oraz klubów techniki i racjonalizacji w przedsiębiorstwach państwowych i spółdzielniach.

Obniżenie kosztów produkcji i podnoszenie efektywności gospodarowania ma zasadniczy wpływ na wyniki ekonomiczne przedsiębiorstw i spółdzielni oraz poziom cen i wynagrodzenia pracowników. Kluczową sprawą w samodzielnym kształtowaniu cen umownych i regulowanych jest stworzenie przez organizacje partyjne właściwego klimatu politycznego dla powszechnej weryfikacji kosztów wytwarzania, aby nie dopuścić do przerzucania skutków własnej niegospodarności na społeczeństwo. Ważne znaczenie ma prowadzona przez — powołane z partyjnej inicjatywy — zespoły ds. analiz kosztów i cen analiza składników kosztów, a zwłaszcza zużycia surowców, paliw, energii, materiałów, kosztów przewozu i magazynowania, a także wydatków na utrzymanie administracji.

Komitet Centralny uważa, że konieczne jest przystosowanie działalności zaplecza naukowo-badawczego przemysłu do zadań wynikających z aktualnej sytuacji gospodarczej, a także do nowych finansowych zasad funkcjonowania. Przy pomocy rzeczoznawców NOT powinien być dokonany przegląd zakończonych prac naukowo-badawczych, oceniający je przede wszystkim pod kątem możliwości wdrożenia do praktyki gospodarczej.

Organizacje partyjne działające w zapleczu naukowo-technicznym zobowiązują się, by inspirowały podejmowanie badań zgodnie z rzeczywistymi potrzebami gospodarki i poszczególnych przedsiębiorstw. Kierownictwa jednostek badawczych i zakładów produkcyjnych stwórz odpowiednio warunki dla tych przedsięwzięć.

Istotną dźwignią wychodzenia z kryzysu jest współpraca oraz międzynarodowa pomoc okazana przez ZSRR i inne państwa wspólnoty socjalistycznej. Nowe znaczące impulsy dla rozszerzenia współpracy dały niedawne wizyty delegacji partyjno-państwowych w Moskwie, Berlinie, Pradze i Budapeszcie. Dokonywane obecnie znaczne rozszerzanie i zacieśnianie współpracy ze Związkiem Radzieckim i innymi krajami socjalistycznymi oparte jest na trwałych podstawach i ma charakter długofalowy.

Zadaniem organizacji partyjnych jest tworzenie politycznego klimatu sprzyjającego zacieśnieniu współpracy produkcyjnej i naukowo-technicznej między przedsiębiorstwami krajów RWPG, a w szczególności pogłębianiu kooperacji oraz wykorzystaniu wolnych mocy produkcyjnych.

Komitet Centralny zaleca poświęcenie należytej uwagi współpracy gospodarczej z krajami rozwijającymi się. Celowa jest także dalsza współpraca gospodarcza z krajami zachodnimi na zasadach wzajemnych korzyści i niemięszkania się w sprawy wewnętrzne partnerów.

Komitet Centralny podkreśla szczególne znaczenie działań służących szybszemu i szerszemu przedstawianiu przemysłu na zaspokajanie potrzeb produkcyjnych rolnictwa i gospodarki żywnościowej, przede wszystkim w zakresie maszyn i sprzętu rolniczego, produktów chemicznych oraz materiałów budowlanych. Organizacje partyjne w zakładach przemysłowych powinny energicznie wspierać te działania.

ciąg dalszy na str. 3

Konflikt falklandzki

Początek zbrojnego starcia?

Śmigłowiec brytyjski zaatakował okręt argentyński

LONDYN, BUENOS AIRES (PAP) — Konflikt o Falklandy — Malwinowski 25 bm. w fazę wstępnych działań bojowych. Brytyjskie ministerstwo Obrony ogłosiło krótki komunikat o zaatakowaniu przez brytyjskie helikoptery argentyńskiego okrętu podwodnego w pobliżu wyspy Południowa Georgia. Natomiast w Buenos Aires podano, że dwa brytyjskie helikoptery ostrzelały z broni pokładowej port Grytuiten na Południowej Georgii i zostały przepędzone przez stacjonujące tam siły argentyńskie. Komunikat argentyński nie mówi nie o ataku helikopterów na okręt podwodny.

W Londynie premier Margaret Thatcher wraz z kilkoma członkami swego gabinetu odwiedziła główną kwatery na rynku wojennej, gdzie została poinformowana o aktualnej sytuacji na południowym Atlantyku. Przypuszcza się, że premier omówiła możliwość desantu brytyjskiego na Południową Georgię, którą w opinii zachodnich agencji może nastąpić już w najbliższym czasie. Zajeżdże tej wyspy przez siły brytyjskie — pisze „Reuter” — dałoby im dogodną bazę wypadową dla operacji lotniczych przeciwko głównym

coraz bardziej widoczne iż chodzi tu nie tyle o Falklandy, ile o reputację pani Thatcher.”

Brak nadal informacji na temat najnowszych propozycji uregulowania konfliktu, jakie przywiózł z Waszyngtonu minister Spraw Zagranicznych Pym. Jedną z brytyjskich sieci telewizyjnych podała, że W. Brytania i Argentyna są bliskie porozumienia co do wycofania wojsk argentyńskich z Falklandów i odwołania floty brytyjskiej oraz ustanowienia na okres przejściowy brytyjsko-argentyńskiej administracji na wyspach. Jednak według tejże sieci telewizyjnej, Argentyna odrzuca brytyjskie żądanie, aby mieszkańcom Falklandów dać możliwość zdecydowania w referendum o przyszłym statusie tych wysp.

WASZYNGTON (PAP) — W czasie, gdy w Londynie i Buenos Aires ogłoszono komunikaty o pierwszej akcji bojowej helikopterów brytyjskich w

ciąg dalszy na str. 2

Po raz trzeci „Czysty las”

Udało się znakomicie, przeprowadzone w ubiegłą niedzielę, 25 kwietnia — pod hasłem „CZYSTY LAS” — porządkowanie obszarów leśnych wokół Białegostoku, a także w pobliżu Białegostoku, Hajnowki, Supraśli i Tykocina. Sympatycznym zaskoczeniem dla organizatorów — Zarządu Wojewódzkiego PTTK i Okręgowego Zarządu Lasów Państwowych — był akces młodzieży z Moniek.

W niedzielę dopisało wszystko: doskonała frekwencja wynosząca około 3 tys. uczestników, a w tym około 1,5 tys. w Białymstoku, znakomita — wprost jak na zamówienie — słoneczna pogoda, sprawnie zorganizowane i takcie jakże sympatyczna atmosfera panująca wśród tych, którzy postanowili kilka godzin przeznaczyć na rzecz ochrony środowiska naturalnego.

Przy oczyszczaniu lasów pracowała młodzież szkolna, harcerze, żołnierze, członkowie ZBOWiD, pracownicy zakładów pracy, członkowie kół PTTK. Sympatyczną tradycją akcji „Czysty las” jest udział grup rodzinnych, które w ten sposób łączą przyjemne z pożytecznym. Było także sporo dzieci a najmłodszym uczestnikom okazał się, bardzo zresztą dzielnie spisywać, 4-letni Marcin Górski z Białegostoku.

Efektom niedzielnej pracy jest oczyszczenie dużych polaci leśnych a także wywiezienie bądź zakopanie ogromnych — niestety! — ilości odpadków, śmieci, różnego rodzaju (B).



NA ZDJĘCIU: przy oczyszczaniu lasów pracowała młodzież szkolna. Fot. Zdzisław Lenkiewicz

Delegacja radziecka opuściła Polskę

WARSZAWA (PAP) — 23 bm. opuściła Polskę delegacja Centralnego Zarządu Towarzystwa Przyjaźni Radziecko-Polskiej, która przebywała w naszym kraju przez kilka dni w związku z obchodami 37 rocznicy podpisania przez PRL i ZSRR Układu o Przyjaźni, Współpracy i Pomocy Wzajemnej oraz 112-lecia urodzin Włodzimierza Lenina. Delegację przewodniczył członek KC KPZR, przewodniczący Rady Związku Radzieckiego w TPPR i CZ TPPR — Aleksiej Szytkow.

Radziecy goście, serdecznie i po bratersku przyjmowani przez przedstawicieli naszego społeczeństwa przebywali w Warszawie, Radomiu, Wrocławiu i Opolu. Spotkali się z przedstawicielami szeregu zakładów pracy, młodzieżą, działaczami i aktywistami TPPR. Przedmiotem rozmów były zagadnienia dotyczące współpracy polsko-radzieckiej w wielu dziedzinach, jak również kwestie związane ze współdziałaniem obu bratnich towarzystw.

Goście syryjscy w Krakowie

KRAKÓW (PAP) — Wczoraj w godzinach porannych przybyła do Krakowa przebywająca w Polsce, na zaproszenie Prezydium Sejmu PRL, delegacja Zgromadzenia Ludowego Syryjskiej Republiki Arabskiej, na czele z przewodniczącym Zgromadzenia Mahmudem Al-Zoubi.

Po powitaniu na lotnisku w Balicach przez gospodarzy Krakowa, delegacja udała się na zwiedzanie zabytków miasta.

W sobotę, 24 kwietnia odbyła się w Białymstoku uroczysta wieczornica z okazji 37 rocznicy układu między Polską i ZSRR. Widownię kina „Forum” wypełniły przedstawiciele zakładów pracy, kombatan- ci, działacze Towarzystwa Przyjaźni Polsko-Radzieckiej, przedstawiciele wojska. Obecni byli również m. in. wojewoda — Kazimierz Dunaj, sekretarz KW PZPR — Mikołaj Kosak i Mieczysław Dorosko, przedstawiciel WK ZSL i WK SD. Serdecznie powitano I sekretarza Ambasa-

PROGNOZY
DLA WOJEWÓDZTW:
białostockiego, łomżyńskiego
i suwalskiego.

DZIS — zachmurzenie duże z rozproszonymi, możliwymi opadami deszczu. Temperatura maksymalna 12-14 st. C, minimalna 1-3 st. C. Wiatr umiarkowany, okresami poranny północny.
JUTRO — młocnymi opadami deszczu, nieco chłodniej.
WMIENINY: Marzeny, Klękotka, szta. (r)

W sobotę, 24 kwietnia odbyła się w Białymstoku uroczysta wieczornica z okazji 37 rocznicy układu między Polską i ZSRR. Widownię kina „Forum” wypełniły przedstawiciele zakładów pracy, kombatan- ci, działacze Towarzystwa Przyjaźni Polsko-Radzieckiej, przedstawiciele wojska. Obecni byli również m. in. wojewoda — Kazimierz Dunaj, sekretarz KW PZPR — Mikołaj Kosak i Mieczysław Dorosko, przedstawiciel WK ZSL i WK SD. Serdecznie powitano I sekretarza Ambasa-

Nic co ważne dla narodu, dla człowieka pracy nie jest partii obce

Przemówienie tow. Wojciecha Jaruzelskiego na VIII Plenum Komitetu Centralnego PZPR

WARSZAWA (PAP) — Słowko końcowe na VIII plenarnym posiedzeniu KC PZPR wygłosił Wojciech Jaruzelski. I sekretarz KC PZPR wyraził na wstępie opinie, iż obecne obrady były bogate w treści, stały się ważnym wydarzeniem w życiu partii. Pragniem — dodał — by w równym stopniu VIII Plenum było owocne. Komitet Centralny dał dobitny wyraz stanowisku całej partii, że nie co ważne dla narodu, dla człowieka pracy nie jest partii obce, że wszystko co ważne się z gospodarką naszego kraju, z wypracowaniem jej z kryzysu stanowi przedmiot najwyższej partyni troski. I sekretarz KC PZPR zaznaczył jednocześnie, iż na obecnym Plenum wydobyt został mocniej niż u poprzedniego partyni aspekt zagadnień gospodarczych. Zaakcentowano w szczególności na ile ważna jest — z punktu widzenia umacniania i rozwoju gospodarki — sfera ludzkich postaw, motywacji ideowych, poczucia partyni odpowiedzialności. Ilustracją takiego właśnie podejścia do tego tematu jest szeroki zasięg dyskusji na Plenum, jej żywy, konstruktywny charakter. Zgłoszono wiele ciekawych, pozytywnych wniosków. Nie zabrakło również krytyki, a w zespołach roboczych i polemiki. Jest to zjawisko zdrowe, bardzo cenne w pracy partyni. Krytycznym, w tym w sprawach tak żywotnych jak gospodarka, w których potrzebne jest spojrzenie wnikliwe i wielostronne, jest szczególnie na czasie. Ofiarowałem materiał z dyskusji na Plenum wymagając będzie poważnych studiów i analiz. Zgodnie z dobrą, już kształtującą się na trwałe zasadą z przebiegu i realizacji uchwały VIII Plenum rozliczymy się na następnym posiedzeniu plenarnym.

Dyskusja — stwierdził następnie I sekretarz KC — potwierdziła również słuszność i aktualność kierunków polityki gospodarczej wyrażonych w uchwale IX Zjazdu. Koncepcje gospodarcze określone przez IX Zjazd pozostają w mocy, natomiast głębokość kryzysu, zmiany w warunkach wewnętrznych a zwłaszcza zewnętrznych nakazują urealnienie podejścia do szeregu spraw, dostosowania się do nowych potrzeb. To właśnie znajduje obecnie wyraz w zaktualizowanym rządowym programie przewidywania kryzysu. W Jaruzelski ustosunkowując się do głosów w dyskusji uważa za celowe tworzenie wizji przyszłości, opracowanie swego rodzaju modelu, który obejmowałby problemy rozwoju naszego kraju. Obecnie starania są jedynie formą przybliżania się do tego. Mimo ciężaru realiów, przy wielu niewiadomych musimy budować takie plany, które będą całkowicie wiarygodne. Nigdy w żadnym przypadku i w żadnej sprawie nie można nadużyć społecznego zaufania, nie dotrzymać słowa. Zbyt wiele to bowiem kosztowało partię w przeszłości.

W Jaruzelski scharakteryzował następnie ogólną perspektywę w trzech jak gdyby horyzontach czasowych. Pierwszy — to najbliższych kilka miesięcy, okres szczególnie trudny i odpowiedzialny. Chcemy w nim osiągnąć definitywne powstrzymanie regresu naszej gospodarki, określony postęp na wybranych odcinkach, osłonić grupy społecz-

ne najsłabsze materialnie. Drugi horyzont czasowy to najbliższe trzy lata, do 1985 r. W okresie tym istnieje możliwość i konieczność zminimalizowania dysproporcji mających obecnie bardzo głęboki charakter, pełne wdrożenie reformy gospodarczej, osiągnięcie stabilizacji, w tym poprawę sytuacji materialnej ludzi pracy. Zadania te muszą być w sposób konkretny, czytelny, tak aby nasze społeczeństwo wiedziało, że przy określonym stopniu obciążenia i przy konsekwentnej realizacji wytyczonych zadań istnieje realna szansa wyjścia z kryzysu. Etap ten jak się wydaje mógłby znaleźć właściwe podsumowanie na X Zjeździe partii.

Trzeci horyzont czasowy dotyczy perspektywy do 1990 r. Powinniśmy wówczas osiągnąć zaawansowany stopień „oddziaływania się” w krajach kapitalistycznych, powszechnie i wyraźnie odczuwalną poprawę warunków bytowych m.in. mieszkaniowych, w służbie zdrowia, komunikacji, osiągnięcie równowagi ekonomicznej, pełnej stabilizacji. Dopiero wówczas, gdy zarysujemy pogłębione i utrwalone zostaną socjalistyczne treści naszego życia społecznego, będziemy mogli mówić o wejściu w fazę rozwiniętego społeczeństwa socjalistycznego.

Budując wszelkie plany — zaakcentował W. Jaruzelski — powinniśmy mieć świadomość, że mogą nastąpić wahania w plus i w minus. Rzecz w tym, aby dążyć do korygowania planów w górę, do takiego ich budowania, aby mobilizowały one w tym kierunku ludzi pracy. Zależy to w wielkiej mierze — oświadczył I sekretarz KC — od kondycji i siły partii. Będzie to jej największy egzamin od czasu kiedy wprowadziła nasz naród na szlak odbudowy ze zniszczeń wojennych, unowocześnienia kraju, tworzenia podstaw socjalizmu.

Nawiązując do najnowszych przedstawionych w materiałach GUS danych, mówca wskazał, iż następują oznaki poprawy, aczkolwiek ograniczonej, bo dotyczącej tylko niektórych odcinków gospodarki. Daje to — jednakże — dość jasne potrzebne nam dziś nadzieje, optymizm i potwierdza, że idziemy po słusznym drożdze, że nie wolno się na niej cofać, że nie należy w nią wątpić. Jednocześnie trzeba mieć świadomość, że są to na razie tylko pierwsze, jeszcze nieregularne, niewielkie kroki. Sytuacja ekonomiczna kraju jest nadal niezwykle trudna. Trzeba w dodatku liczyć się także z tym, iż może pojawić się jeszcze wiele nie rozpoznanych do końca trudności. Na to musimy być zawsze przygotowani — gospodarczo, organizacyjnie a przede wszystkim psychicznie. Nie ma przecież nic gorszego jak zaskoczenie.

Niezbędne jest — kontynuował mówca — dostrzeżenie wszystkich warunków, całego systemu współzależności, w którym działamy i w którym — rzecz jasna nie wszystko od nas zależy. Trzeba liczyć się z różnego rodzaju zjawiskami mającymi zewnętrzny charakter. Dotyczy to głównie sytuacji międzynarodowej, narastających napięć, które tworzą przeciwnie komplikacje w każdej gospodarce, a tym bardziej w naszym państwie. Awangardowość partii — oświadczył — wykłada się i utrwała w jej walkach wewnętrznych, wymaganiach, w marksistowsko-

liniowskiej tożsamości ideowo-moralnej. Oczywiście nie wolno nam patrzeć na sytuację tylko przez pryzmat złych zjawisk. W naszym społeczeństwie dominuje przecież szczerzy, autentyczny patriotyzm, tkwią w nim liczne przykłady postaw godnych prawdziwego szacunku i uznania. Na tym tle I sekretarz KC wypunktował, iż miarą dojrzałości jest ich poczucie służebności wobec narodu, kierowanie takim społeczeństwem jakim ono jest. Dlatego tak ważne jest wydobycie i upowszechnianie przykładów postępowania najlepszych, wspaniałych ludzi, których jakże wielu jest w partyni, w szeregu i w całym naszym społeczeństwie. Partia musi być przede wszystkim promotorem tego, co w kadrajach najlepsze, musi śmiało wysuwać ludzi przodujących w pracy, działaniu, zdolnych, dynamicznych.

Z kolei W. Jaruzelski przeszedł do najważniejszego, do sprawy związanej z właściwym wykorzystaniem kadr inżynierów-techników. Musimy — powiedział — dokonać przeglądu dotychczasowego dorobku naukowego — technicznego, wykorzystanie lepiej to, co w Polsce już zostało zbudowane, co należy przede wszystkim od organizacji, od zarządzania, od inicjatywy. Tam gdzie to technologicznie możliwe trzeba dokonywać takich zmian, aby dostosowywać posiadany majątek do aktualnych możliwości i potrzeb. I sekretarz KC poinformował o zaawansowaniu prac nad projektami ustaw o PAN i o instytutach naukowych, wyrażając jednocześnie pogląd, iż od ludzi nauki oczekuje się aby szerzej i skuteczniej niż dotąd włączyli się do edukacji ekonomicznej naszego społeczeństwa tak, aby lepiej rozumieć naturę naszych trudności, aby miało realne znaczenie, aby obecny kryzys nie dał się przeskoczyć, że trzeba przezeń w ciążym trudzie przejść. W Jaruzelski wskazał zarazem, że coraz więcej ludzi nauki bierze aktywny udział w różnego rodzaju pracach partyni, rządu, państwa, społeczeństwa, dając tym dowód woli aktywnego społeczeństwa socjalistycznego w tej trudnej, kryzysowej sytuacji.

I sekretarz KC PZPR zwrócił następnie uwagę na sprawy, które partia musi mieć szczególnie w swojej pieczy, a które wiążą się z warunkami życia ludzi pracy. Dotyczy one przede wszystkim problemów przemierzanych w zatrudnieniu. Ten konieczny i uzasadniony proces trzeba realizować w sposób rozumny, racjonalny, tak aby do maksimum wykorzystane zostały wszystkie możliwości zakładów, aby zwalniając pracowników, przemieszczanie między zakładami, czy regionami traktować jako ostateczność. Ludzie muszą wiedzieć, że partia o to się troszczy, że poszukuje i inspirowa jakiejś inicjatywy i rozwiązania, które by pozwoliły w sposób optymalny zagospodarować ludzi wysiłkiem, wykorzystując potencjał produkcyjny.

Następnym wielkim problemem wiążącym się bezpośrednio z poziomem życia jest sprawa rozwoju rolnictwa i gospodarki żywnościowej. Musimy — stwierdził W. Jaruzelski — zrobić wszystko, aby broń żywnościowa nigdy już nie mogła być wykorzystana przeciwko Polsce. Pracujemy nad kompleksowym programem rozwoju gospodarki żywnościowej. Będzie on rozpatrywany na posiedzeniu KC PZPR i NK ZSL. Mówiąc o sprawach rolnictwa I sekretarz KC wskazał także na potrzebę przeciwdziałania różnego rodzaju negatywnym zjawiskom. Ważnym zadaniem jest zdecydowanie i konsekwentne zwalczanie wszelkiego co szkodzi stosunkom władzy administracji z rolnikami. Chodzi także o to, aby ludzie mieli poczucie stabilności zasad polityki rolnej oraz korzystnych warunków rozwoju rolnictwa, perspektywę awansu kulturalno-zawodowego wsi. Partia musi czuć się żywo odpowiedzialna za spraw rolnictwa, do wyżywienia narodu.

Większą rolę w łagodzeniu skutków kryzysu gospodarczego mogłaby spełniać spółdzielczość. Tworzyć będziemy warunki dla jej umocnienia i rozwoju. Obok niewątpliwych osiągnięć spółdzielczości niepokoi również muszą występować na niektórych jej odcinkach schorzenia, partyni, niestosowności, dążące do nadmiernej społecznej inercji. W Jaruzelski przeszedł do kwestii związanych z ochroną poziomu życia rodziny i grup ekonomicznie najsłabszych. Reforma gospodarcza przyniosła nowe zasady kształtowania cen. Partia i rząd dostrzegają pewne wypaczenia, które się w tej dziedzinie pojawiają, zostały podjęte działania zaradcze. Problemy te są szczególnie czułe społecznie. Niezbędna jest na tym polu wysoka aktywność instancji partyni. Ochrona materialna warunków życia ludności, a przede wszystkim najsłabszych jej grup jest wielkim partynim obowiązkiem. Musimy śledzić wszystkie związane z tym procesy, a zwłaszcza kształtowanie się budżetów rodzinnych. Za konieczne uważa trzeba opracowanie i wprowadzenie jasnych zasad rekompensowania wzrostu kosztów utrzymania. Z taką też intencją rozważane są — niestety ograniczone — uwagi na nasze możliwości, decyzje o rekompensacji wzrostu kosztów utrzymania grupom społecznym, pozostającym w najtrudniejszej sytuacji. Zróżnicowany status materialny ludzi, do pewnych granic zrozumiały, nieraz jednak zbyt skrajny wymaga uruchomienia także najszerszych społecznych działań. Min. dlatego tak dużą rolę spełnia działalność zakładających komisji socjalnych. I sekretarz KC wyraził pogląd, iż — jak wynika z wielu przykładów — komisyje te w większości działają dobrze, właściwie pojmują swoją rolę i zadania, pomagają ludziom. Trzeba z zadowoleniem podkreślić, iż w komisjach tych działają aktywnie i z pożytkiem wielu członków partii. Pragniemy wyrazić im dziś szczerze uznanie.

I sekretarz KC PZPR zaznaczył również do najtrudniejszych dziś społecznie spraw budownictwo mieszkaniowe. mem rozwoju gospodarki żywnościowej. Będzie on rozpatrywany na posiedzeniu KC PZPR i NK ZSL. Mówiąc o sprawach rolnictwa I sekretarz KC wskazał także na potrzebę przeciwdziałania różnego rodzaju negatywnym zjawiskom. Ważnym zadaniem jest zdecydowanie i konsekwentne zwalczanie wszelkiego co szkodzi stosunkom władzy administracji z rolnikami. Chodzi także o to, aby ludzie mieli poczucie stabilności zasad polityki rolnej oraz korzystnych warunków rozwoju rolnictwa, perspektywę awansu kulturalno-zawodowego wsi. Partia musi czuć się żywo odpowiedzialna za spraw rolnictwa, do wyżywienia narodu.

W Jaruzelski scharakteryzował następnie ogólną perspektywę w trzech jak gdyby horyzontach czasowych. Pierwszy — to najbliższych kilka miesięcy, okres szczególnie trudny i odpowiedzialny. Chcemy w nim osiągnąć definitywne powstrzymanie regresu naszej gospodarki, określony postęp na wybranych odcinkach, osłonić grupy społecz-

ne najsłabsze materialnie. Drugi horyzont czasowy to najbliższe trzy lata, do 1985 r. W okresie tym istnieje możliwość i konieczność zminimalizowania dysproporcji mających obecnie bardzo głęboki charakter, pełne wdrożenie reformy gospodarczej, osiągnięcie stabilizacji, w tym poprawę sytuacji materialnej ludzi pracy. Zadania te muszą być w sposób konkretny, czytelny, tak aby nasze społeczeństwo wiedziało, że przy określonym stopniu obciążenia i przy konsekwentnej realizacji wytyczonych zadań istnieje realna szansa wyjścia z kryzysu. Etap ten jak się wydaje mógłby znaleźć właściwe podsumowanie na X Zjeździe partii.

Trzeci horyzont czasowy dotyczy perspektywy do 1990 r. Powinniśmy wówczas osiągnąć zaawansowany stopień „oddziaływania się” w krajach kapitalistycznych, powszechnie i wyraźnie odczuwalną poprawę warunków bytowych m.in. mieszkaniowych, w służbie zdrowia, komunikacji, osiągnięcie równowagi ekonomicznej, pełnej stabilizacji. Dopiero wówczas, gdy zarysujemy pogłębione i utrwalone zostaną socjalistyczne treści naszego życia społecznego, będziemy mogli mówić o wejściu w fazę rozwiniętego społeczeństwa socjalistycznego.

Budując wszelkie plany — zaakcentował W. Jaruzelski — powinniśmy mieć świadomość, że mogą nastąpić wahania w plus i w minus. Rzecz w tym, aby dążyć do korygowania planów w górę, do takiego ich budowania, aby mobilizowały one w tym kierunku ludzi pracy. Zależy to w wielkiej mierze — oświadczył I sekretarz KC — od kondycji i siły partii. Będzie to jej największy egzamin od czasu kiedy wprowadziła nasz naród na szlak odbudowy ze zniszczeń wojennych, unowocześnienia kraju, tworzenia podstaw socjalizmu.

Nawiązując do najnowszych przedstawionych w materiałach GUS danych, mówca wskazał, iż następują oznaki poprawy, aczkolwiek ograniczonej, bo dotyczącej tylko niektórych odcinków gospodarki. Daje to — jednakże — dość jasne potrzebne nam dziś nadzieje, optymizm i potwierdza, że idziemy po słusznym drożdze, że nie wolno się na niej cofać, że nie należy w nią wątpić. Jednocześnie trzeba mieć świadomość, że są to na razie tylko pierwsze, jeszcze nieregularne, niewielkie kroki. Sytuacja ekonomiczna kraju jest nadal niezwykle trudna. Trzeba w dodatku liczyć się także z tym, iż może pojawić się jeszcze wiele nie rozpoznanych do końca trudności. Na to musimy być zawsze przygotowani — gospodarczo, organizacyjnie a przede wszystkim psychicznie. Nie ma przecież nic gorszego jak zaskoczenie.

Niezbędne jest — kontynuował mówca — dostrzeżenie wszystkich warunków, całego systemu współzależności, w którym działamy i w którym — rzecz jasna nie wszystko od nas zależy. Trzeba liczyć się z różnego rodzaju zjawiskami mającymi zewnętrzny charakter. Dotyczy to głównie sytuacji międzynarodowej, narastających napięć, które tworzą przeciwnie komplikacje w każdej gospodarce, a tym bardziej w naszym państwie. Awangardowość partii — oświadczył — wykłada się i utrwała w jej walkach wewnętrznych, wymaganiach, w marksistowsko-

liniowskiej tożsamości ideowo-moralnej. Oczywiście nie wolno nam patrzeć na sytuację tylko przez pryzmat złych zjawisk. W naszym społeczeństwie dominuje przecież szczerzy, autentyczny patriotyzm, tkwią w nim liczne przykłady postaw godnych prawdziwego szacunku i uznania. Na tym tle I sekretarz KC wypunktował, iż miarą dojrzałości jest ich poczucie służebności wobec narodu, kierowanie takim społeczeństwem jakim ono jest. Dlatego tak ważne jest wydobycie i upowszechnianie przykładów postępowania najlepszych, wspaniałych ludzi, których jakże wielu jest w partyni, w szeregu i w całym naszym społeczeństwie. Partia musi być przede wszystkim promotorem tego, co w kadrajach najlepsze, musi śmiało wysuwać ludzi przodujących w pracy, działaniu, zdolnych, dynamicznych.

Z kolei W. Jaruzelski przeszedł do najważniejszego, do sprawy związanej z właściwym wykorzystaniem kadr inżynierów-techników. Musimy — powiedział — dokonać przeglądu dotychczasowego dorobku naukowego — technicznego, wykorzystanie lepiej to, co w Polsce już zostało zbudowane, co należy przede wszystkim od organizacji, od zarządzania, od inicjatywy. Tam gdzie to technologicznie możliwe trzeba dokonywać takich zmian, aby dostosowywać posiadany majątek do aktualnych możliwości i potrzeb. I sekretarz KC poinformował o zaawansowaniu prac nad projektami ustaw o PAN i o instytutach naukowych, wyrażając jednocześnie pogląd, iż od ludzi nauki oczekuje się aby szerzej i skuteczniej niż dotąd włączyli się do edukacji ekonomicznej naszego społeczeństwa tak, aby lepiej rozumieć naturę naszych trudności, aby miało realne znaczenie, aby obecny kryzys nie dał się przeskoczyć, że trzeba przezeń w ciążym trudzie przejść. W Jaruzelski wskazał zarazem, że coraz więcej ludzi nauki bierze aktywny udział w różnego rodzaju pracach partyni, rządu, państwa, społeczeństwa, dając tym dowód woli aktywnego społeczeństwa socjalistycznego w tej trudnej, kryzysowej sytuacji.

I sekretarz KC PZPR zwrócił następnie uwagę na sprawy, które partia musi mieć szczególnie w swojej pieczy, a które wiążą się z warunkami życia ludzi pracy. Dotyczy one przede wszystkim problemów przemierzanych w zatrudnieniu. Ten konieczny i uzasadniony proces trzeba realizować w sposób rozumny, racjonalny, tak aby do maksimum wykorzystane zostały wszystkie możliwości zakładów, aby zwalniając pracowników, przemieszczanie między zakładami, czy regionami traktować jako ostateczność. Ludzie muszą wiedzieć, że partia o to się troszczy, że poszukuje i inspirowa jakiejś inicjatywy i rozwiązania, które by pozwoliły w sposób optymalny zagospodarować ludzi wysiłkiem, wykorzystując potencjał produkcyjny.

Następnym wielkim problemem wiążącym się bezpośrednio z poziomem życia jest sprawa rozwoju rolnictwa i gospodarki żywnościowej. Musimy — stwierdził W. Jaruzelski — zrobić wszystko, aby broń żywnościowa nigdy już nie mogła być wykorzystana przeciwko Polsce. Pracujemy nad kompleksowym programem rozwoju gospodarki żywnościowej. Będzie on rozpatrywany na posiedzeniu KC PZPR i NK ZSL. Mówiąc o sprawach rolnictwa I sekretarz KC wskazał także na potrzebę przeciwdziałania różnego rodzaju negatywnym zjawiskom. Ważnym zadaniem jest zdecydowanie i konsekwentne zwalczanie wszelkiego co szkodzi stosunkom władzy administracji z rolnikami. Chodzi także o to, aby ludzie mieli poczucie stabilności zasad polityki rolnej oraz korzystnych warunków rozwoju rolnictwa, perspektywę awansu kulturalno-zawodowego wsi. Partia musi czuć się żywo odpowiedzialna za spraw rolnictwa, do wyżywienia narodu.

Większą rolę w łagodzeniu skutków kryzysu gospodarczego mogłaby spełniać spółdzielczość. Tworzyć będziemy warunki dla jej umocnienia i rozwoju. Obok niewątpliwych osiągnięć spółdzielczości niepokoi również muszą występować na niektórych jej odcinkach schorzenia, partyni, niestosowności, dążące do nadmiernej społecznej inercji. W Jaruzelski przeszedł do kwestii związanych z ochroną poziomu życia rodziny i grup ekonomicznie najsłabszych. Reforma gospodarcza przyniosła nowe zasady kształtowania cen. Partia i rząd dostrzegają pewne wypaczenia, które się w tej dziedzinie pojawiają, zostały podjęte działania zaradcze. Problemy te są szczególnie czułe społecznie. Niezbędna jest na tym polu wysoka aktywność instancji partyni. Ochrona materialna warunków życia ludności, a przede wszystkim najsłabszych jej grup jest wielkim partynim obowiązkiem. Musimy śledzić wszystkie związane z tym procesy, a zwłaszcza kształtowanie się budżetów rodzinnych. Za konieczne uważa trzeba opracowanie i wprowadzenie jasnych zasad rekompensowania wzrostu kosztów utrzymania. Z taką też intencją rozważane są — niestety ograniczone — uwagi na nasze możliwości, decyzje o rekompensacji wzrostu kosztów utrzymania grupom społecznym, pozostającym w najtrudniejszej sytuacji. Zróżnicowany status materialny ludzi, do pewnych granic zrozumiały, nieraz jednak zbyt skrajny wymaga uruchomienia także najszerszych społecznych działań. Min. dlatego tak dużą rolę spełnia działalność zakładających komisji socjalnych. I sekretarz KC wyraził pogląd, iż — jak wynika z wielu przykładów — komisyje te w większości działają dobrze, właściwie pojmują swoją rolę i zadania, pomagają ludziom. Trzeba z zadowoleniem podkreślić, iż w komisjach tych działają aktywnie i z pożytkiem wielu członków partii. Pragniemy wyrazić im dziś szczerze uznanie.

I sekretarz KC PZPR zaznaczył również do najtrudniejszych dziś społecznie spraw budownictwo mieszkaniowe.

Stwierdził, że w najbliższym czasie zakończone zostaną prace nad programem budownictwa mieszkaniowego do 1990 r. A także nad propozycjami zmian niektórych zasad polityki mieszkaniowej. Będą one poddane społecznej konsultacji. Partia będzie tym sprawom poświęcać niesłabnącą uwagę.

W Jaruzelski przeszedł następnie do scharakteryzowania ocen, uwag i wniosków formułowanych na Plenum a dotyczących problematyki reformy gospodarczej, z którą społeczeństwo wiąże tak wielkie nadzieje na przezwyciężenie kryzysu oraz trwały postęp.

Ze szczególną uwagą — powiedział — słuchaliśmy w tych sprawach wypowiedzi ludzi działających bezpośrednio w produkcji. Byli oczywiście i głosy krytyczne dotyczące określonych rozwiązań i sposobów wprowadzania reformy w życie. Cieszyły jednakże musi i podbudowywały to — zaakcentował — że nikt nie podważa zasad reformy, że dyskusja o niej w świetle pierwszych niełatwych zaledwie 4-miesięcznych doświadczeń — nie wapiła próbną. Na pełną ocenę sprawdzania się w praktyce wszystkich założeń reformy trzeba jeszcze poczekać. Musimy jednak obecnie szczególnie wnikliwie analizować zjawiska, które występują w trakcie jej wdrażania, po to, aby operatywnie wprowadzać konieczne zmiany. Zgodnie jest to zresztą z istotą reformy, której nie traktujemy w sposób dogmatyczny. Jest ona co prawda wielkim ekonomicznym aktem, ale jest przede wszystkim procesem z natury rzeczy zmiennym, zakładającym wprowadzanie wniosków z życia korekt. W polowie maja br. — poinformował W. Jaruzelski — Rada Ministrów rozpatrzy pierwszy raport w sprawie oceny przebiegu i skutków wdrażania reformy. Wykorzystane zostaną przy tym: dorobek, oceny i wnioski wysunięte na VIII Plenum.

Reforma powoduje większy szacunek do rachunku ekonomicznego. Przedsiębiorstwa zaczynają naprawdę liczyć, wyciągać z tego wnioski. Godne odnotowania jest wzrastające zainteresowanie lepszym wykorzystaniem surowców, upływnianiem zbędnych maszyn, urządzeń. Równocześnie I sekretarz KC zwrócił uwagę na ujawnianie się określonych niedoskonałości mechanizmu ekonomicznego, które trzeba eliminować. Chodzi tu o doskonałość regulacji systemowych w takim kierunku, aby przedsiębiorstwa nie musiały podwyższać cen rekompensować swojej niedoskonałości, niskiej wydajności, przestarzałości biurokratycznych, alej organizacji pracy. Istotne jest też stworzenie rzeczywiste różnic szans w przedsiębiorstwach niezależnie od dziedziny gospodarki. Szczególnie ważne znaczenie ma dopracowanie systemu mo-

tywacyjnego, dobitnie uświadamiającego że opłaca się dobrze pracować. Chodzi również o likwidację nieuzasadnionych opóźnień we wdrażaniu reformy, o zapewnienie temu procesowi kompleksowego wymiaru.

Kolejne kwestie to pełne uporządkowanie prawa gospodarczego na gruncie regulacji ustawowych związanych z reformą, zapewnienie praworządności w stosunkach między przedsiębiorstwami a taktycznymi nimi a centralnymi i terenowymi organami administracji państwowej. Kolejną część swego wystąpienia Wojciech Jaruzelski poświęcił sprawom dostosowywania do założeń reformy gospodarczej funkcji i struktury centralnych organów administracji państwowej. Proces przebudowy tej administracji został rozpoczęty w ub. r. i jest konsekwentnie kontynuowany. Mówca poinformował, że prowadzonych jest w dalszym ciągu wiele prac legislacyjnych związanych z porządkowaniem i usprawnianiem funkcjonowania centralnych urzędów. Ilustruje to tezę, że zgodnie z intencją IX Zjazdu, zgodnie z linią odnowy i zasadami socjalistycznej demokracji podejmowane są takie ustawowe kroki, które umacniają konstrukcję socjalistycznego państwa, a jednocześnie uwiarygadniają, iż ludowa władza, rząd, organa administracji doceniają rangę parlamentarnych kontroli, że poddają się określonym rygorom społecznym, że dostosowują swoje działania do społecznych potrzeb, do ducha reformy.

I sekretarz KC PZPR wypunktował, że w ostatecznym rachunku o powodzeniu reformy rozstrzygnie poparcie społeczeństwa, powszechnie zrozumiałe wśród ludzi pracy, iż leży ona w ich interesie. Wiąże się to z cierpliwym wyjaśnianiem, iż spadek stopy życiowej nie spowodowała reforma, lecz długo trwający ciężki kryzys gospodarczy ze wszystkimi jego schorzeniami, a zwłaszcza destrukcją minionego półtorarocznego okresu.

I sekretarz KC PZPR wyraził następnie opinie, że — jak wskazał na to liczne przykłady — partia stopniowo odzyskuje pełną zdolność działania, dyscyplinuje się wewnętrznie, umacnia swą jedność. Proces ten systematycznie narasta. Wskazując na konkretne wyniki realizacji uchwały VII Plenum KC PZPR, na to, że partia, jej aktywność jest dziś coraz bliżej spraw nurtujących ludzi pracy. W Jaruzelski wysunął, a próbowano okłaskami przez Komitet Centralny, propozycję, aby każdy członek Biura Politycznego, Sekretariatu KC, każdy kierownik i zastępca kierownika wydziału KC PZPR przynajmniej jeden dzień w tygodniu przebywał w terenie, przy czym nie awiaryzując swojego wyjazdu. Aczkolwiek nierazko się to już praktykuje, to chodzi jednak o żelazną zasadę. Podobna zasada powinna być wprowadzona

zrystw i Łączności Kulturalnej z Zagranicą — Jonas Maciekiewicz i zastępca dyrektora Muzeum Sztuk Pięknych w Wilnie — Jonas Urbanas. Referat poświęcony znaczeniu Układu między Polską i ZSRR wygłosił przewodniczący Koła Absolutistów Uczelni Radzieckich — inż. Aleksander Porebski. W plenum ZW TPRP uczestniczyli również sekretarz KW PZPR — Mikołaj Kozak, prezes WK ZSL — Ryszard Niwiński i wiceprzewodniczący WK SD — Eugeniusz Kolakowski.

W związku z przejściem do pracy w Naczelnym Komitecie ZSL dotychczasowego przewodniczącego ZW TPRP — Stanisława Mienkowskiego, przewodniczącym ZW został wybrany wojewoda białostocki — Kazimierz Dunaj. (h)

Konflikt falklandzki

Cląg dalszy ze str. 1

Wzwał on wszystkich katolików na świecie do modlitwy o pokój w zakończonym sporu. Podczas modlitwy maryjnej na Placu Świętego Piotra, w obecności 25 tys. pielgrzymów, papież stwierdził, że alarmująca bliskość jest możliwość, iż konflikt ten może się nagle przekształcić w konfrontację zbrojną.

Jan Paweł II oświadczył, że katolicy, zwłaszcza w W. Brytanii i Argentynie, powinni modlić się wraz z nim, „by Bóg dał rządzącym zdecydowanie i odwagę do poszukiwania, w tej być może decydującej chwili, dróg porozumienia”.

Wzwał on wszystkich katolików na świecie do modlitwy o pokój w zakończonym sporu. Podczas modlitwy maryjnej na Placu Świętego Piotra, w obecności 25 tys. pielgrzymów, papież stwierdził, że alarmująca bliskość jest możliwość, iż konflikt ten może się nagle przekształcić w konfrontację zbrojną.

Jan Paweł II oświadczył, że katolicy, zwłaszcza w W. Brytanii i Argentynie, powinni modlić się wraz z nim, „by Bóg dał rządzącym zdecydowanie i odwagę do poszukiwania, w tej być może decydującej chwili, dróg porozumienia”.

Uchwała VIII Plenum KC PZPR

Cląg dalszy ze str. 1

Zaleca się wszystkim, a zwłaszcza wiejskim instancjom i organizacjom partynim, by wespół z ogniwami Zjednoczonego Stronnictwa Ludowego podejmowały działania służące umacnianiu sojuszu robotniczo-chłopskiego oraz sprzyjające aktywizacji produkcyjnej wsi i zagospodarowaniu każdego skrawka ziemi.

W pracy partyni w jednostkach obsługi rolnictwa i przetwórstwa rolno-spożywczego za szczególnie ważne uważa się inicjowanie działań przeciwdziałających ziej eksploatacji sprzętu, ograniczających straty surowcowe oraz umacniania powiązania ekonomiczno-produkcyjnego przemysłu i spółdzielczości z rolnikami indywidualnymi i gospodarstwami uposzczalnymi.

10 Niezwykle palącą kwestią społeczną jest przyspieszenie rozwoju budownictwa mieszkaniowego w mieście i na wsi. Wstępnym projektem programu poprawy warunków mieszkaniowych do 1990 r. przygotowanym przez rząd i rozpatrzonym przez komisję reformy gospodarczej i polityki ekonomicznej KC powinien zostać poddany poprzez organizacje partyni oraz zakładowe komisje socjalne i konsultacyjne szerokiej dyskusji społecznej.

Dyskusja ta powinna przyczynić się do pobudzenia inicjatyw terenowych uwzględniających aspiracje i możliwości wszystkich grup społecznych, a szczególnie młodzieży, która w patriotycznych formach organizacji widzi już dzisiaj duże możliwości złagodzenia, a następnie rozwiązania problemu mieszkaniowego. Działania te stymulować muszą spożytkowanie wszystkich lokalnych możliwości poprawy sytuacji mieszkaniowej, a w szczególności lepsze wykorzystanie potencjału budowlanego, bardziej efektywną politykę przydziału materiałów budowlanych z szerszym uwzględnieniem inicjatyw i zaangażowania środków własnych ludności.

Komitet Centralny podkreśla konieczność racjonalnego zagospodarowywania odzyskiwanej powierzchni mieszkaniowej, a w przydziale mieszkań przestrzegania zasad sprawiedliwości, której warunkiem koniecznym jest jawność i otwartość przydziału. Szczególną opieką winni być otoczeni ludzie najbardziej, dla których program przewiduje uzyskanie mieszkań w systemie budownictwa komunalnego.

W projekcie przedstawionym do konsultacji społecznej w zakładach pracy, w organizacjach spółdzielczych i społecznych znaleźć się powinny również propozycje zmian niektórych zasad polityki mieszkaniowej i niezbędnych w tym celu aktów prawnych. Polityka mieszkaniowa musi być zdecydowana materialnie, finansowo i systemowo sprzyjające rozwojowi różnorodnych form budownictwa mieszkaniowego. Zasadniczą sprawą jest zmniejszenie zużycia materiałów budowlanych, zdecydowana walka z ich marnotrawstwem i obniżka kosztów budownictwa.

Całością spraw związanych z programem budownictwa mieszkaniowego, jak i zmianami w polityce mieszkaniowej uwzględniającymi wnioski zgłoszone w trakcie konsultacji powinien być zakończony do końca I półrocza br.

11 W polityce socjalnej należy wysunąć na czoło zaspokojenie tych potrzeb, które warunkują przetrwanie najtrudniejszego okresu przez grupy ludności o najniższych dochodach, będące w najcięższej sytuacji materialnej.

Komitet Centralny aprobuje stanowisko Biura Politycznego w sprawie konieczności przyspieszenia prac nad ustawą o powszechnym systemie emerytalnym, która oznaczać będzie m.in. sukcesywną likwidację tzw. starego portfela. Prace nad ustawą powinny umożliwić wejście jej w życie z dniem 1 stycznia 1983 roku. Organizacje partyni, załogi i kierownictwa przedsiębiorstw i spółdzielni powinny uczynić wszystko, aby zwiększone na ten cel wydatki w skali państwa zostały skompensowane zwiększeniem wydajności pracy i obniżką kosztów wytwarzania.

12 Komitet Centralny zobowiązuje wydziały KC, aby wspólnie z odpowiednimi resortami rozpatrzyły wszystkie wnioski zgłoszone w dyskusji plenarnej oraz w zespołach problemowych. Informacja o realizacji tych wniosków zostanie przedstawiona Komitetowi Centralnemu w końcu br.

Warszawa, dnia 23 kwietnia 1982 r.

KOMITET CENTRALNY
PZPR

W służbie obrony cywilnej Ślubowanie junaków

Straży Pożarnej

W niedzielę, 25 bm. odbył się w Supraślu uroczysty zlot junaków Śtraży Pożarnej, którzy w oddziałach obrony cywilnej odbywają służbę wojskową. W uroczystości uczestniczyli także przybyli rodzice a także przedstawiciele KW PZPR, Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego, Wojskowej Komendy Uzupełnień i Wojewódzkiego Inspektoratu Obrony Cywilnej.

Po złożeniu ślubowania, przemówienie wygłosił komendant wojewódzkiej straży pożarnej — płk ppor. Klemens Dziermański podkreślając, że patriotyzm jest szczególnym rodzajem służby państwowej, nakładającej wiele obowiązków wynikających z niesienia pomocy humanitarnej wszystkim zagrożonym przez klęski żywiołowe, a zwłaszcza pożary pociągające za sobą wiele ludzkich i osobistych tragedii. Podkreślał też junakom, że wytrwałość, hart ducha, dyscyplinowanie i staranność w nauce podczas szkolenia. Wszyscy junacy, po odbyciu służby, uzyskają możliwość zatrudnienia w pożarnictwie i podwyższania kwalifikacji zawodowych.

W imieniu słuchaczy kursu Płotr Kraszewski podziękował kadry za trud wniesiony przygotowanie do pełnienia służby pożarniczej. Całość zakończył defiladą junaków w wspólnym obłonie żołnierski i rodzinnymi. (h)

VIII Plenum Komitetu Centralnego PZPR

O konsekwentną realizację Uchwały IX Zjazdu PZPR

Podstawowe zamierzenia w dziedzinie gospodarczej

Referat Biura Politycznego KC PZPR
wygłoszony przez MARIANA WOŹNIAKA

(SKRÓT)

Zgodnie z Uchwałą IX Zjazdu PZPR, przed partią i całym społeczeństwem zostały postawione w sferze społeczno-gospodarczej trzy najważniejsze zadania: przezwyciężenie kryzysu i ustabilizowanie gospodarki; wdrożenie do praktyki kompleksowej reformy gospodarczej oraz umocnienie socjalistycznych zasad sprawiedliwości społecznej. Te trzy zadania programu społeczno-gospodarczego IX Zjazdu stanowią jedność, która integralnie związana jest z linią socjalistycznej, odnowy, z umocnieniem socjalizmu w Polsce i tworzeniem warunków do zrównoważonego i ustabilizowanego rozwoju.

Przed VIII Plenum KC zasiadaliśmy opinii członków i zastępców członków KC oraz sekretarzy organizacji partyjnych największych zakładów w głównych sprawach, będących przedmiotem naszych obrad. W niniejszym referacie i pracach przygotowawczych do Plenum — plan tych opinii został w dużym stopniu wykorzystany.

Obecnie, w dziesiątych miesiącach, stoją przed nami problemy i zadania trudniejsze niż w dniach Zjazdu.

Na jawia się kryzysowe w naszej gospodarce, wynikające z błędów w polityce gospodarczej lat 70-tych, przejawiające się w głębokich dysproporcjach strukturalnych, szczególnie w handlu zagranicznym oraz w wysokim zadłużeniu kraju, nałożyły się na nie społeczne, strajki i akcje protestacyjne organizowane świadomością przez przeciwników socjalizmu, kryjących się za parawanem NSZZ „Solidarność”. Fale strajków dezorganizujących produkcję, gwałtowny spadek wydobywa węgla, spadek wydajności pracy w całej gospodarce — zalały w 1981 roku produkcję przemysłową. Zmniejszenie węgla, w tym szczególnie węgla, z braku którego utraciliśmy kilkadziesiąt milionów dolarów — uniemożliwiło zakup niezbędnych dla przemysłu surowców na rynkach światowych. Przy spadku produkcji i dostaw dokonane pod presją podwyżki płaców całkowicie zrujnowały równowagę rynkową.

W rezultacie, ze spadku dochodu narodowego w roku 1979 o 2,3 proc., a w 1980 o 6,0 proc., doszliśmy w 1981 r. do przesłania 13 proc. To już nie był kryzys strukturalny — to było pełne załamanie gospodarki.

Dla osłabienia państwa socjalistycznego i gospodarki zaskarżano kadre kierownicze różnych szczebli, stosując wszystkie możliwe chwytanki dla wymiany na ludzi uderzonych ekstremie „Solidarności”, a przecież tu już nie chodziło o związek zawodowy, o dobro społeczeństwa, to miały być przedostanie akt przed burzeniem wszelkich struktur socjalistycznego państwa, połączony z atakiem na partię w zakładach pracy i próbą jej wyprowadzenia.

Do powyższego trzeba dodać, że to nie 13 grudnia przestaliśmy otrzymywać nowe kredyty z Zachodu, ale o wiele wcześniej, gdyż z jednej strony byliśmy ekonomicznie osłabieni a więc niewiarygodni — z drugiej zaś stawialiśmy się kartą przetargową w polityce Zachodu.

Trzeba niestety te fakty przypominać, gdyż wówczas głębiej uświadamia się przesłanie, które stanowi stan wojenny, który umożliwił zahamowanie rozpadu państwa. Mając taki bilans w okresie poprzedzającym 13 grudnia, nie można oczekiwać nagłego cudu. Czekając na obrzydliwą pracę i nikt poza nami tego nie wykona.

Wyniki I kwartału br. świadczą, że zapoczątkowany został trudny proces poprawy w gospodarce, chociaż przebiega on nierównomiernie, z dużymi odchyleniami związanymi zarówno z sytuacją surowcowo-materiałową, jak i niejednokrotnie z osłabieniem inicjatyw kadry w wyniku wielomiesięcznych działań anarchoizujących.

Główne cechy obecnej sytuacji gospodarczej to fakt, iż:

1) aczkolwiek nie osiągamy jeszcze produkcji z I kwartału ub. roku głównie w dziedzinach opartych na imporcie z Zachodu, to jednak z miesiąca na miesiąc produkcja prze-

Referat rządu
wygłoszony przez JANUSZA OBODOWSKIEGO

(SKRÓT)

Uchwała programowa IX Zjazdu partii postawiła przed rządem zadanie przebudowy mechanizmów funkcjonowania gospodarki. Mimo pewnych ograniczeń, reforma gospodarcza jest systematycznie wdrażana od 1 stycznia br. Zasady samofinansowania i samodzielności przedsiębiorstw stwarzają warunki do przezwyciężenia narastających od lat zjawisk niegospodarności i nieefektywności. Przez zmianę relacji oraz wysokości cen zaopatrzonych w tworzone są podstawy racjonalnego gospodarowania w przedsiębiorstwach. Wprowadzone zostały także podwyżki cen detalicznych.

Reforma cen, ze względu na jej głębokość, była operacją społecznie dotkliwą, bolesną dla wielu rodzin. Było to jednak konieczne dla uzdrowienia całej gospodarki, a zwłaszcza sytuacji na rynku. Zwiększa to bowiem zainteresowanie produkcją towarową przedsiębiorstw, a także gospodarstw rolnych. Stwarza zarazem realną nadzieję na poprawę sytuacji w niedalekiej przyszłości.

Najpilniejszym obecnie zadaniem jest stworzenie warunków do stopniowego wzrostu produkcji. Wobec braku w zaopatrzeniu materiałowym musimy utrzymać przysięgę — w ograniczonej skali — centralne bilansowanie i rozdzielnictwo niektórych surowców i materiałów. Zmusza nas do tego drastyczne obniżenie importu zaopatrzeniowego z II obszaru, w związku z niskim poziomem eksportu oraz trudnościami płatniczymi. Zaopatrzenie materiałowe-techniczne musimy koncentrować na produkcji mającej kluczowe znaczenie społeczne i gospodarcze. Rozdzielnictwo ograniczonych środków powiązane w pierwszej kolejności z wykonywaniem zadań gospodarczych w ramach programów operacyjnych. Powoduje to przesunięcia w strukturze wykorzystania istniejących zdolności produkcyjnych.

Zmianom w sposobie zagospodarowania mocy produkcyjnych sprzyja także działanie nowego systemu ekonomiczno-finansowego.

Rząd traktuje programy operacyjne jako zabieg doradczy, o ograniczonej skuteczności. Widzimy również niedoskonałość systemu rozdzielnictwa. Jest to jednak obecnie zło konieczne.

Rząd określił szczegółowo sytuację, w których przedsiębiorstwa powinny dążyć do szybkiego przekształceń w sposób wykorzystania istniejących mocy — oraz zasady postępowania w przypadku koniecznego ograniczenia produkcji i wynikających z tego powodu trudności finansowych. Stworzył również niezbędną osłonę socjalną, umożliwiającą rozwiązywanie problemów ludzkich, wtedy, gdy trzeba będzie ograniczyć, a nawet zatrzymać produkcję niektórych przedsiębiorstw. Z tą myślą utworzono fundusz aktywizacji zawodowej.

Rząd podejmuje energiczne kroki dla pobudzenia produkcji krajowych surowców, materiałów i paliw. Działania te objęte są programami operacyjnymi. Obserwujemy ich pierwsze pozytywne skutki. Często jednak występują przykłady beznadziejności zakładów, biernego oczekiwania na poprawę zaopatrzenia.

Celem polityki rolnej jest osiągnięcie w dłuższym okresie samowystarczalności w dziedzinie rolnictwa. Rozumiemy przez to taki stan, w którym zaspokojone będą potrzeby żywnościowe kraju; a wymiana produktów rolnych z zagranicą zostanie zbilansowana.

Rząd tworzy sprzyjające warunki dla stopniowego realizowania tej polityki czterema drogami:

1) pierwsze — rozwijamy dziedzinę gospodarki, pracując na rzecz rolnictwa.

2) drugie — tworzymy warunki dla rozwijania opłacalnej produkcji rolnej przez politykę cenową i dochodową. Nadal będziemy tak ustalać relacje cen skupu i cen usług oraz środków produkcji dla rolnictwa, aby zachować korzystny dla ludności rolnej poziom dochodów.

3) trzecie — rozwijamy produkcję rolnej, która pozwoli na zastąpienie importowanych dotychczas surowców i materiałów. W tym celu musimy podjąć podjęcie importowanych dotychczas surowców i materiałów. W tym celu musimy podjąć podjęcie importowanych dotychczas surowców i materiałów. W tym celu musimy podjąć podjęcie importowanych dotychczas surowców i materiałów.

4) czwarte — wprowadziliśmy nowy system ekonomiczno-finansowy w jednostkach użytkownika rolnictwa. Kończymy opracowanie długofalowego programu rozwoju gospodarki żywnościowej. Jego podstawowym celem jest oparcie rozwoju produkcji rolnej na własnych zasobach.

Szczególne nasilenie trudności występuje — jak wiadomo — w całej sferze naszych obrotów z zagranicą.

W tym celu konieczne jest uzyskanie kredytów na zakup surowców, elementów kooperacyjnych i części zamiennych do maszyn. Umożliwiłoby to wzrost produkcji eksportowej, a następnie spłacanie rat zadłużenia wraz z odsetkami. Restrykcje finansowe i handlowe, podjęte przez część krajów kapitalistycznych, ograniczają jednak możliwości wzajemnie korzystnej współpracy.

W naszej trudnej sytuacji szczególne znaczenie miała i ma braterska życzliwość Związku Radzieckiego, który udziela nam niezmienne wsparcie i pomoc. Pomoc ta obejmuje między innymi dodatkowe kredyty na dogodnych warunkach, ponadplanowe dostawy surowców i materiałów, a także dostawy artykułów rynkowych.

Politykę, którą musimy prowadzić w handlu zagranicznym opieramy na trzech założeniach:

Pierwsze — to absolutna konieczność powiększania eksportu, jako czynnika decydującego o możliwościach zaopatrzenia gospodarki krajowej w środki pochodzące z importu.

Drugie założenie — to rozwijanie współpracy z ZSRR i innymi krajami socjalistycznymi, zwłaszcza w dziedzinie zaopatrzenia materiałowego, wzajemnych powiązań kooperacyjno-ekonomicznych i specjalizacji produkcji.

Podjęto prace, mające na celu wykorzystanie w oparciu o surowce i materiały z krajów socjalistycznych części u nierozwiniętego potencjału przedsiębiorstw dla produkcji towarów, z przeznaczeniem głównie na eksport do tych krajów, oraz na rynek krajowy. Podpisane są umowy na temat uczestnictwa krajów socjalistycznych w ukończeniu niektórych wstrzymanych inwestycji.

Trzecie założenie — to zmniejszenie zależności bieżącej produkcji — od importu z krajów kapitalistycznych. Nie zamierzamy bynajmniej w sposób mechaniczny i za wszelką cenę ograniczać importu. Musimy natomiast dostosować import do rozsądnych, ekonomicznie i technicznie uzasadnionych rozmiarów.

Mamy już pierwsze, pozytywne przejawy w tej dziedzinie. I tak: w przemyśle celulozowo-papierniczym rozpoczęto wdrażanie technologii, która pozwoli na zastąpienie importowanych słarczanu glinu. Kombinat Maszyn Budowlanych „Zremb” w Poznaniu potrafił zmniejszyć wkład dewizowy, dotychczas niezbędny przy produkcji szeregu maszyn budowlanych, „Jeleniogórsk” „Polfa” podjęła produkcję importowanych dotychczas subzycji pomocniczych do leków, a w Bydgoskich Zakładach Fotochemicznych wyprodukowano, oparte o polską myśl techniczną, błony rentgenowskie o parametrach lep-

ta na założeniu jednolitego traktowania wszystkich sektorów rolnictwa oraz uzależnieniu przydziałów środków produkcji od osiąganych wyników produkcyjnych. Kwestia o zasadniczym znaczeniu była sprawa uznania trwałości chłopskiego gospodarstwa rodzinnego w systemie społeczno-ekonomicznym naszego kraju. Problem ten został rozwiązany przez Sejm, zgodnie z postulatami społeczności wiejskiej.

Po czwarte — wprowadziliśmy nowy system ekonomiczno-finansowy w jednostkach użytkownika rolnictwa. Kończymy opracowanie długofalowego programu rozwoju gospodarki żywnościowej. Jego podstawowym celem jest oparcie rozwoju produkcji rolnej na własnych zasobach.

Szczególne nasilenie trudności występuje — jak wiadomo — w całej sferze naszych obrotów z zagranicą.

W tym celu konieczne jest uzyskanie kredytów na zakup surowców, elementów kooperacyjnych i części zamiennych do maszyn. Umożliwiłoby to wzrost produkcji eksportowej, a następnie spłacanie rat zadłużenia wraz z odsetkami. Restrykcje finansowe i handlowe, podjęte przez część krajów kapitalistycznych, ograniczają jednak możliwości wzajemnie korzystnej współpracy.

W naszej trudnej sytuacji szczególne znaczenie miała i ma braterska życzliwość Związku Radzieckiego, który udziela nam niezmienne wsparcie i pomoc. Pomoc ta obejmuje między innymi dodatkowe kredyty na dogodnych warunkach, ponadplanowe dostawy surowców i materiałów, a także dostawy artykułów rynkowych.

Politykę, którą musimy prowadzić w handlu zagranicznym opieramy na trzech założeniach:

Pierwsze — to absolutna konieczność powiększania eksportu, jako czynnika decydującego o możliwościach zaopatrzenia gospodarki krajowej w środki pochodzące z importu.

Drugie założenie — to rozwijanie współpracy z ZSRR i innymi krajami socjalistycznymi, zwłaszcza w dziedzinie zaopatrzenia materiałowego, wzajemnych powiązań kooperacyjno-ekonomicznych i specjalizacji produkcji.

Podjęto prace, mające na celu wykorzystanie w oparciu o surowce i materiały z krajów socjalistycznych części u nierozwiniętego potencjału przedsiębiorstw dla produkcji towarów, z przeznaczeniem głównie na eksport do tych krajów, oraz na rynek krajowy. Podpisane są umowy na temat uczestnictwa krajów socjalistycznych w ukończeniu niektórych wstrzymanych inwestycji.

Trzecie założenie — to zmniejszenie zależności bieżącej produkcji — od importu z krajów kapitalistycznych. Nie zamierzamy bynajmniej w sposób mechaniczny i za wszelką cenę ograniczać importu. Musimy natomiast dostosować import do rozsądnych, ekonomicznie i technicznie uzasadnionych rozmiarów.

Mamy już pierwsze, pozytywne przejawy w tej dziedzinie. I tak: w przemyśle celulozowo-papierniczym rozpoczęto wdrażanie technologii, która pozwoli na zastąpienie importowanych słarczanu glinu. Kombinat Maszyn Budowlanych „Zremb” w Poznaniu potrafił zmniejszyć wkład dewizowy, dotychczas niezbędny przy produkcji szeregu maszyn budowlanych, „Jeleniogórsk” „Polfa” podjęła produkcję importowanych dotychczas subzycji pomocniczych do leków, a w Bydgoskich Zakładach Fotochemicznych wyprodukowano, oparte o polską myśl techniczną, błony rentgenowskie o parametrach lep-

ciąg dalszy na str. 4

ciąg dalszy na str. 4

